

MŮJ MUŽ mě dlouho měl za náruživou dračici.

Myslel si, že jsem, kdykoli to spolu děláme. A já chtěla, aby si to myslel. Když jsem byla mladší, nepřemýšlela jsem, proč to tak chci mít, prostě jsem dělala, že jsem. Vypnula jsem tělo do oblouku a dýchala krátce a horečně. Je to jedna z výhod ženství, že člověk může předstírat. Alespoň jsem si to dlouhou dobu myslela: Kde muž musí něco předvést, žena může předstírat.

Pak mě to fingování jednoho dne přestalo bavit. Nebo to možná nebylo tím, spíš jsem chtěla prožít, co prožíval on. Tu obrovskou extázi. Ten bezčasý výkřik. Odkud se bere? Jaká je, ta extáze?

Když jsem o tom pověděla A., naprosto ho to zdrtilo. Tak dobrá jsem v tom fingování byla.

Napřed si myslel, že za to může on. Samozřejmě. Byl přesvědčený, že neobstál jako muž a tak dále.

Vypadlo to ze mě jednou v pátek odpoledne. Neměli jsme nic na práci, děti byly v posteli. A. vykazoval velmi vstřícné chování. Sklidil ze stolu, aniž bych ho o to požádala, pohladil mě po vlasech a pochválil mi nový sestřih. Od návštěvy u kadeřníka uběhly čtyři dny. Dobře jsem věděla, kam tyhle signály míří, a než jsem se nad tím stihla zamyslet, bylo to venku:

„Nikdy jsem neměla orgasmus!“

A on se nejdřív ze všeho potřeboval ujistit, že s *ním* nic v nepořádku není.

Řekla jsem, že není, ale jak jsem si mohla být jistá? Teoreticky to jím být *mohlo*!

Málokdy zkusíme něco nového, scénář je vcelku vzato pořád stejný. Zajede mi rukou do kalhotek, přitlačí ukazováček na klitoris, o trochu víc, než by to chtělo. Já zavzdychám.

„Ano,“ zašeptám.

Vklouzne do mě, pohybuje se rychle ven a dovnitř, bez zvláštního zájmu mi masíruje prsa, jako by to bylo něco, co stojí ve scénáři, co k tomu patří, co očekávám.

Já zatím myslím na prádlo, co už hodinu leží v pračce.

Někdo ho musí pověsit, přemítám.

Dělá vždycky totéž, myslí si, že to tak mám ráda.

Nemám mu to za zlé. Vždyť jsem spoustu let *dělala*, že to tak ráda mám. Spoustu let jsem mu ztěžka a povzbudivě vzdychala do ucha takové to trochu ochraptělé ano. Myslím, že to tak chce. Myslím, že ho tohle ano vzrušuje, dává mu zelenou, ale není to jisté. Možná je pro něj tohle vzdychání, tohle ano, stejně zbytečné jako pro mě ten příliš silný tlak na poštěváček.

Většinou je rychle po všem. Jdu na záchod, vyčurám se. Pověsím prádlo nebo poklidím na kuchyňské lince.

Někdy ani tolik nevzdychám. Možná si myslí, že musí kvůli mně vydržet déle, ale to není potřeba. Neudělám se. Nedokážu se udělat.

Lidé to nazývají aktem. Sex jako „milostný akt“. Je to tedy divadlo, jsme tedy herci, kteří se snaží navzájem uspokojit, snaží se to sehrát.

Pokud ale A. na tom, že se neudělám, nese vinu, nenese ji sám. Problémem je moje tělo. Nedám si pohov, nejsem dost štíhlá. Nepodobám se ženám z filmů. Ženám z časopisů. Takhle přemýšlí puberťačky, já jsem zralá žena, měla bych si být sama sebou jistá, měla bych být nad věcí. Čím

jsem ale starší, tím víc se od toho, čemu říkáme „médií vytvořený ideál ženské krásy“, vzdaluju. Jako by ženy z časopisů pocházely odjinud, jako by patřily k jiné rase než já. Kdyby se paní z filmů proměnily v psy, byly by chrtý a já bych byla bernardýnem nebo možná rotvajlerem, kdybych měla dobrý den a trochu to přehnala s pitím (psa jsem jednou měla, ale k tomu se ještě vrátím).

A. říká, že mu na tom nezáleží. Říká, že jsem krásná, že jsem nádherná, ale já tomu pochopitelně nevěřím. Jsem přesvědčená, že to říká, aby se mnou mohl spát. Pořád se na sebe dívám tak nějak zvnějšku. Kdyby tohle, já a A. spolu, byl film, jaký film by to byl? Je to takový spisovatelský zlozvyk – přetvařovat se, dělat rozhovory sama se sebou, všechno kolem sebe pořád inscenovat.

Napadá mě, že film o mně a A. musí být komedie. Šmátrání. Tělesné vady a nedostatky. Rozpaky vzbuzující, nic neodpouštějící světlo stropní zářivky v koupelně (tam končíme často, jednoduše proto, že u těchhle dveří nikomu nepříjde divné, když jsou zamčené). Tahle potřeba neustále se pozorovat zvenku má za následek, že se neuvolním, a kdo se neuvolní, nemá ani orgasmus.

Stavím teď na této teorii: Co se stane, když budu úplně sama? Úplně beze svědků. Uniknu tak vlastnímu pohledu, uvolním se víc, dokážu si představit cokoli? Nemůžu zavřít oči a stát se, čím budu chtít? Chrtem? Ženou, co se udělá?

Nevěřím, že bych kdy byla schopná úplně pustit otěže. Pokaždé, když se udělá A., myslím na to, že jeho výkřik uslyší soused. Myslím na to, kam nacáká.

On na to nemyslí. Když nechává věci jednoduše běžet samospádem, nemůžu si pomoci, abych si nerýpla. *To možná nebylo úplně zapotřebí*, řeknu třeba, když sperma

skončí na županu nebo na povlečení, které máme na posteli teprve třetí den. Jsem ten typ, co si myslí: *Díky, nechci, zrovna jsem se osprchovala.*

Jsem zkrátka příliš prakticky založená.

Že by to vězelo v tom? Jsem tak praktická, že se nedokážu přestat kontrolovat. Pro účely orgasmu příliš praktická. Máma byla za mlada velice krásná, i když tak trochu nedostupně. Já se jí nepodobám, nemám její dlouhé štíhlé nohy, její vlnité vlasy ani její oči modré jako led.

Jestli někdy zažila orgasmus moje matka, nevím. Když jsem byla malá, nikdy o sexu nemluvila. Když to slovo někdo použil, automaticky řekla *no teda*. To mi ale nijak nevadilo. S matkou jsem se o sexu bavit netoužila. Ani bych neocenila, kdyby patřila k takovým těm volnomyšlenkářským matkám, co berou dcery k doktorovi a nechají jim napsat recept na pilulky, jen co se pomazlí s nějakým klukem. To jsem si všechno zařídila sama. Moje dcery si to taky budou muset zařídit samy. Hrozím se chvíle, kdy dostanou měsíčky, toho, co jim řeknu. Když jsem měsíčky dostala já, připadalo mi to trapné. Byla jsem na výletě s otcem a bratrem a přespávali jsme na chatě. Bylo mi třináct a ani jednomu jsem nic neřekla. Jak už jsem zmínila, byla jsem vždycky praktická, takže jsem si vyrobila vlastní tampón z kusu vaty, nad nebezpečím infekce jsem se nezamýšlela. Když jsem přijela domů, prala jsem si v koupelně krvavě kalhotky. Za zády se mi zjevila máma.

„Ty si pereš prádlo v ruce?“ zeptala se. Přikývla jsem.

„Vždyť ho můžu vyprat v pračce!“

Načež to ze mě vypadlo:

„Mami, já jsem dostala měsíčky!“

A máma se rozesmála. Smála se mi. Ten krásný obličej, který jsem nezdělala, se mi smál. Nikdy jsem jí to neodpustila.

Máma je ten typ ženy, co nosí v kuchyni zástěru. Takovou tu zástěru, ke které člověk může přitisknout hlavu, když mu je pět, takovou zástěru, do které si utřete sople a slzy, ze které cítíte koření a smažení. Zástěru, která voní mámou. Když jsem až do toho dne myslela na mámu, myslela jsem i na tu zástěru. Pak jsem k ní hlavu tisknout přestala.

Odmítám věřit, že jsem frigidní. Mám city. Jsem nadržovaná! Lépe řečeno *umím* být nadržovaná. Někdy. Možná ne tak často, jak bych měla, ale zase už jsem vdaná dlouho. Porodila jsem tři děti a léta jsem je kojila. Může člověk mít orgasmus i po tom všem?

Podle všeho může. Všechny mé známé orgasmus mívají. Nebo alespoň *tvrdí*, že ho mívají. Jasně cítím, že i mě to může potkat, když budu dost trpělivá. Pochopitelně nechci být *příliš* nadržovaná, jen tak akorát nadržovaná. A chci orgasmus. Chci toho příliš?

Rychlé shrnutí mám hotové. Na vině za můj dosavadní neúspěch v této oblasti stojí následující:

1. Moje tělo má nedostatky.
2. Jsem moc prakticky založená.
3. Mám matku.

Dřív bych mohla ještě připsat, že na to, abych se udělala, mě příliš vytěžuje domácnost, ale teď máme au pair. Nepomímám možnost, že i to je jeden z důvodů, proč se neudělám. Ta au pairka.

Dům patřil přece vždycky mně. Hektické chvíle ráno v kuchyni. Ticho dopoledne, hory nádobí, přeplněný

kredenc. Všechno moje. A. dlouho prohlašoval, že se využívám v roli oběti. V tom, že jsem jediná, kdo doma něco dělá, že jsem se obětovala pro společné dobro. Možná má pravdu. Možná to potřebuju k přežití. Tuhle převahu nad ním a nad dětmi. To, že jsem nepostradatelná, že beze mě nic nebude fungovat, že bych jim chyběla, bolestně, kdybych jednoho dne zmizela. A. byl přesvědčený, že to proto si nechci najmout nikoho na úklid.

To jsem popřela. Přišlo mi, že poklizení v bytě, než by výpomoc přišla, by byla stejná zátěž, jako si rovnou vytřít sama. A kam bych se měla podívat, než by ta osoba všechno umyla? Měla bych vyklidit pole? Potulovat se čtyři hodiny v ulicích? Nebo ještě hůř: Měla bych sedět a sledovat, jak někdo jiný, hůř situovaný než já, umývá, co moje rodina nasvinila? Měla bych dělat jakoby nic?

Ani jeden ze scénářů nebyl žádoucí.

Proto jsme si na úklid nikdy nikoho nenajali. Proto jsem až do doby před půl rokem všechny podlahy umývala sama, skládala všechno prádlo a vařila všechna jídla.

A. trval na tom, že je to *moje* rozhodnutí a že dokud to tak budu chtít, ať nepočítám s pomocí od něj nebo jiného člena domácnosti. Když jsem psala knihy, měla by výpomoc na úklid snad smysl, ale doba, kdy jsem naposledy něco napsala, se vytrvale vzdaluje. Můj poetický raptus je definitivně pryč. Dřív bylo psaní snadné, šlo to skoro samo. Když jsem psala, věci zapadaly na své místo. Nápadů jsem měla až moc. Pak to ale přestalo. Pořád narážím na to, že nedokážu nic vystavět na vlastním životě.

Celou dobu jsem používala životy jiných, ale teď už to nejde. Už nedokážu dát hlas čemukoli mimo sebe. Připadá mi to falešné. Z toho, co jsem napsala, mám nejradši knížku o své pratetě a prastrýci. Ona se za války za-

pletla s jedním německým vojákem. Poslali ji do tábora, kde si v listopadu 1945 vzala život. Její bratr studoval a v roce 1942 ho zadrželi a poslali do Německa. Prababička z toho všeho onemocněla a to bylo pro pratetu dost možná to nejhorší. Nejspíš právě proto se oběsila.

Našla jsem prababiččin deník na půdě u prarodičů. Když jsem na knize pracovala, měla jsem jenom Livu. Vydaly jsme se spolu do Berlína a vyhledaly rodinu toho Němce. Hans-Werner Meyer zemřel na východní frontě v roce 1942. Jeho rodina, dvě sestry a bratr, plakala, když jsem příběh vyprávěla. Hladili mě po tváři a servírovali kávu v šálkách s modrými květy. Moje rodina byla vzteky bez sebe. Chtěli, abych ten příběh nechala být. Já se ho ale pustit nedokázala, takže se za chvíli objevil ve všech novinách a máma se se mnou půl roku nebavila.

Pak už jsem psát nedokázala.

Poslední rok jsem měla v plánu napsat moderní verzi Strindbergovy *Slečny Julie*. Když mě to napadlo, zdálo se mi to geniální, ale bere mě to čím dál míň. Nedokážu si moderní verzi *Slečny Julie* ani představit. Zřejmě to je stupidní nápad.

Co přijela au pairka, nedokážu zapudit myšlenku, že jsem měla pravdu, když jsem říkala, že mít někoho na výpomoc není pro mě. Respektive částečnou pravdu, ale to nikdy nahlas nepřiznám. Teď patří dům jí. To Ludmila pere, dává nádobí do myčky, vaří. Já bych měla pracovat, ale nemám kde. Navíc už je možná na čase, abych se nějak postavila k tomu problému s orgasmem. Když nic, tak mám teď čas se do toho ponořit, na plný úvazek.

Už nemíním dál čekat. Chci se k tomu postavit čelem. Tento týden si vyhrazuju na orgasmus. Copak to může být tak těžké?

Vibrátor, který jsem si opatřila, se chlubí zárukou na orgasmus. Když jsem ho kupovala, pokusila jsem se o upřímnost. Stála jsem před sexshopem Kondomeriet na třídě Karla Johana a čekala, až se co nejdříve vyprázdní.

Předem jsem si trénovala, co bych řekla, kdybych potkala někoho známého. Mohla bych například říct, že se jedna moje kamarádka loučí se svobodou a že jsem vibrátor koupila, aby byla zábava. Na druhou stranu by se ovšem mohlo stát, že by dotyčnému kupování vibrátoru z legrace přišlo trapnější, než si ho prostě koupit na to, na co je určený. Když jsem na loučení se svobodou byla naposledy, ukázalo se, že vibrátor mají *všichni* a že mluvit o něm je naprosto normální. S největší samozřejmostí se diskutovalo o typech a velikostech. Na stejném večírku se jedna kamarádka svěřila, že šla k jednomu muži domů, a když se u něj druhý den ráno probudila, vyšli si na třídu Karla Johana a drželi se za ruce. Společností to nevěřičně zašumělo. Pomyslete, držet se za ruce po náhodném sexu! S city je tedy problém, zato vibrátor je, zdá se, v kurzu.

Slečna za pultem v Kondomeriet byla děsivě mladá, ale byla jsem rozhodnutá, že jdu do toho. Takové jí sem určitě chodí dennodenně, říkala jsem si.

„Můžu vám pomoci?“ ozval se zvonivý nordlandský dialekt. Velká a usměvavá ústa s takovými těmi uměle plnými rty.

„Ano. Nikdy jsem neměla orgasmus. Chci ho teď.“

Několik vteřin bylo ticho.

„Ale ne,“ řekla slečna.

„Ano,“ řekla jsem já.

„Tak to už je ovšem načase,“ znovu nabyla něco ze svého obchodního ducha.

„Co potřebujete, je Mr. Rabbit. Patří k našim nejprodávanějším vibrátorům.“

Podívala jsem se skepticky na červenou hračku, kterou přede mnou držela. Prodavačka se tím ale z rovnováhy vyvést nenechala. S dalším výdechem plynule pokračovala.

„Králík,“ pomyslela jsem si. „Králík, který mi bude vypuštěn mezi nohy.“ Měla jsem králíka jako malá. Rozkousal tátovu sbírku desek. Všechna elpíčka Stonů, kterými se tolik pyšnil. Pustit si takhle hlodavce do své nejintimnější zóny působilo divně.

„Je vyrobený z měkkého gelového materiálu, a jak vidíte, má stylový design a uvnitř tvrdé kovové kuličky. Ty rotují, čímž se zvýší krevní oběh v pochvě, a vy budete citlivější. Rotace má šest rychlostí a tenhle malý králíčí vibrátorek, který dráždí klitoris, má sedm rychlostí. Než se stihnete vzrušit, už budete. Vážně!“

Zřejmě jsem se i nadále tvářila skepticky.

„Však si na něj sáhněte,“ postrčila ho přes pult.

Sáhla jsem si. Působil cize.

„Nabízíme záruku na orgasmus,“ pokračovala slečna.

„Ale,“ podivila jsem se. „A jak taková věc funguje?“

„Když si u nás pořídíte nějakou vibrační hračku, máte na ni třicetidenní záruku na orgasmus. Za tu dobu máte možnost si zboží v klidu vyzkoušet, s vibrátorem se seznámit. Let's face it, ne všechny dny jsou pro orgasmus stejně optimální. Člověk by si měl dát načas a zboží vyzkoušet, když už je trochu vzrušený od předtím. Pokud to tak uděláte, a přesto se vám bude zdát, že to nezabralo, můžete záruku uplatnit ve všech našich prodejnách,“ řekla a nadechla se.

DEN PRVNÍ

MR. RABBITA jsem zakoupila. Měla jsem pocit, že vzhledem k záruce by bylo hloupé to nezkusit. V teple domova ale Mr. Rabbit zůstal ležet. Dát se do toho se tak nějak nikdy nehodilo. Den, kdy bych byla „vzrušená předem“, na sebe nechával čekat. Buď bylo něco s dětmi, nebo s A., nebo s oběma.

Uběhlo už dvaadvacet dní a teď mám jen týden a den, než záruka vyprší.

Týden by měl stačit. Teď s au pairkou je na takové věci čas. Dřív jsem měla zkrátka moc práce, ale od příchodu Ludmily jsem ve vlastním domě přebytečná. Když budou A. a děti v práci, ve škole a ve školce, já budu onanovat. Na plný úvazek. Nemám v úmyslu se vzdát, dokud se neudělám. Když někoho potkám a zeptá se, co zrovna dělám, řeknu mu to:

„Onanuju na plný úvazek.“

Ne, to neřeknu, ale bylo by to vtipné.

Na nočním stolku mám tvrdý sýr a knäckebröt, dvě lahve vody, čtyři paraleny, krabičku slaných lékorek, žvýkačky, dětský olej (neparfemovaný), obří hromadu *Dagbladet* a telefon. Na podlaze stojí kbelík na čurání. Mám v úmyslu nenechat se vytrhovat z nálady. Nechci zničit náběh na možný orgasmus, protože budu muset do kuchyně nebo na záchod.

Z norských novin píše nejvíc o sexu právě *Dagbladet*. Nezkoumala jsem to nijak pořádně a systematicky, a VG taky není špatný, ale *Dagbladet* píše velmi často o ženském orgasmu. K orgasmu se můžete protrénovat, projíst, prodýchat, píšou. Mám to vymyšlené tak, že když to bude drhnout, tak si v *Dagbladet* trochu počtu.